

Tváří v tvář bezmocnému „týdnu protestů“, výzvam k „sociálnímu dialogu“ a průtahům ze strany odborových předáků musí proletáři vzít svůj boj do vlastních rukou!

Za třídní boj proti všem útokům kapitalistů a jejich státu!

Největší odborová konfederace v České republice ČMKOS po vyhlášení stávkové pohotovosti 15. května 2023, která je předzvěstí dělnických protestů, zahajuje na konci června *týden protestů* proti úsporným opatřením vlády, jejichž součástí je i tzv. důchodová reforma. Jde o další krok, který má „přivést vládu k jednacímu stolu o návrzích opatření, které by měly dostat do kondice veřejné finance ČR“...; a ČMKOS již vypracovala „vlastní soubor opatření“ k ozdravení národního hospodářství, aby „zmírnila“ dopady vládního balíčku úsporných opatření na zaměstnance a jejich rodiny. Odbory však „místo otevřeného dialogu, který je tou jedinou cestou, jak najít racionální řešení“, čelí podle vlastních slov vládě, která ze svých špatných rozhodnutí obviňuje všechny ostatní.

Ačkoli lídr ČMKOS Středula prohlásil, že „smyslem nadcházejících protestů je zabránit, aby vláda tyto legislativní změny schválila“, ve skutečnosti dává najevo, že jde pouze o prostředek nátlaku na vládu, aby obnovila „sociální dialog“, aby přiměla vládu „naslouchat zaměstnancům“ (tj. svým zástupcům – největším odborovým organizacím), aby dopady úsporných opatření nenesli pouze zaměstnanci. Odboroví předáci nám jen mažou med kolem pusy – jako by si vláda nebyla plně vědoma toho, co dělá, jako by nesloužila jen zájmům kapitalistů a jako by sociální dialog, tj. třídní spolupráce, nebyl vždy na úkor pracující třídy! ČMKOS chce být pouze partnerem a zprostředkovávat útoky vládnoucí třídy na pracovní a životní podmínky pracujících jejich rozdělením na malé a dílčí krůčky, které se prosazují postupně. To je skutečný obsah třídní spolupráce, onoho sociálního dialogu, ke kterému se odbory zavazují a jímž klamou proletariát!

Středula jasně naznačil, k čemu se odbory uchýlí, pokud je vláda nevyslyší – nečekejte však přípravu masových a neomezených stávek, které by poškodily zisky kapitalistických podniků a hladké fungování státu! „Doufám, že si volič zapamatuje, až budou ty volby příští – i evropské, senátní i krajské, jak se kdo chová a že to těm politickým subjektům popravdě spočítají“, vzkazuje nám tento neúspěšný prezidentský kandidát. Je možné, že touto větou míní, že se příště pokusí o Senát nebo Evropský parlament?! Nebyla by to výjimka: v těchto institucích našla místo řada jeho bývalých odborářských kolegů (Falbr, Štěch, Zavadil...).

Je naší povinností ukázat, že **jedině nezávislý proletářský třídní boj je cestou vpřed**. Ve Francii se v roce 1995 odehrály ohromné boje více než dvou milionů lidí, kteří tvrdými stávkami na pařížských železnicích a v dopravě, které trvaly tři týdny s obsazením hlavních nádraží a blokováním železniční dopravy a které se týkaly i dalších podniků, jako je pošta atd. přinutili vládu zrušit tehdejší takzvaný Juppého plán (tj. zrušení „zvláštních důchodových systémů“, které byly dříve poskytovány určitým strategickým kategoriím pracovníků...); nepodařilo se však donutit buržoazii, aby ustoupila od svého záměru prodloužit pracovní život proletářů navýšením věku pro jejich odchod do důchodu. Proč? Protože proletáři svěřili vedení a organizaci svých bojů do rukou oficiálních odborů, které se tehdy stejně jako dnes ukázaly být garanty sociálního smíru a sabotéry dělnických bojů.

Naši povinností je však také poukázat na mýtus generální stávky, který je v pracující třídě silně přítomen. Úspěch generální stávky, stejně jako každé jiné stávky, závisí především na orientaci a cílech těch, kteří ji vedou: jsou to skutečné a třídní zájmy proletariátu, nebo mezitřídní a národní, tj. demokratické zájmy a cíle? Příklad května a června 1968 ve Francii: šlo o nejvýznamnější generální stávku dělnického hnutí v této zemi (a v Evropě) – 8–10 milionů stávkujících, desítky tisíc obsazených podniků, a to i těch nejmenších, hnutí, které trvalo dva měsíce... přesto byly její výsledky minimální, mnohem horší než stávkového hnutí v květnu a červnu 1936, kdy bylo stávek mnohem méně; 40hodinový pracovní týden získaný v roce 1936, zrušený v předválečném období, nebyl v roce 1968 obnoven; reformy zdravotnictví a sociálního zabezpečení – samozřejmě na úkor dělníků! – za něž odbory v roce 1967 uspořádaly dvě generální stávky – nebyly odmítnuty; snížení věku odchodu do důchodu na 60 let nebylo dosaženo; dosažené zvýšení mezd bylo o několik měsíců později pohlceno inflací. Obrovská síla, která se tehdy na pracovištích zformovala proti šéfům, se nepromítla do síly, která by dosáhla splnění požadavků, protože samozvaní „zástupci pracujících“ – odboroví předáci – jsou ve skutečnosti jako správní reformátoři především obhájci zájmů francouzského kapitalismu, nikoliv obhájci pracujících. Proto budoucí generální stávka ponechaná v rukou aparátů sabotujících boje může být jen mrtvě narozeným dítětem.

I v České republice máme příklad toho, že **boj** – neomezená stávka – **je pákou k prosazování zájmů pracujících**. Jak jsme psali v článku *Poučení ze stávky v Nexenu Tire*: „Každopádně, čeho největší odborový svaz v průmyslu, OS KOVO, nedosáhl za čtyři roky takzvaného vyjednávání, se podařilo pracujícím vymoci (...) tím, že nakonec vstoupili do časově neomezené stávky“. Byla to tedy jen časově neomezená stávka, síla, na kterou šéfové slyšeli; šéfové, a potažmo jejich kapitalistický stát, rozumí jen síle, ne tlachání.

Odbory jako OS KOVO však chtějí, aby stávka byla vnímána jako „vždy až jako nejzazší nástroj v prosazování práv zaměstnanců“, protože, jak samy donekonečna opakují, jsou obránci sociálního smíru! Očekávat od těchto odborů, že budou připravovat masivní a neomezené stávky a že budou silovou pákou pracujících, je velká iluze! Tyto odbory – které nazýváme třídně kolaborantskými z důvodů, k nimž se samy hlásí a jejichž cílem je vštěpovat proletářům, že oni a podniky, národní

ekonomika, mají stejný cíl, přikovat pracující k úspěšnosti „jejich“ podniku v boji s konkurencí na trhu –, prosazují svou moc tím, že v každé dohodě vynucují maximální podřízení pracujících požadavkům podniku, zefektivňují pracovní úkony, unášejí i tu nejmenší protestní aktivitu a reakci pracujících směrem k vyjednávání a kompromisům skrze labyrinty státních orgánů, právníků, a tím činí pracující od počátku úplně bezbrannými a poraženými. Není proto divu, že OS KOVO stávkou v Nexen Tire bagatelizoval, jako by šlo o pouhé „nedorozumění mezi stranami“, a navíc se ve společném prohlášení s vedením Nexen Tire zavázal ke „vzájemné spolupráci tak, aby se společnost, pracoviště všech zaměstnanců, stala stabilní a respektovanou firmou (...), aby se obnovila čest a jméno společnosti“, a že „odborová organizace a společnost se budou aktivně podílet na probíhající druhé fázi expanze a udělají vše pro její stabilizaci“, jakož i to, že OS KOVO bude „podpor[ovat] zaměstnance, aby dodržovali předpisy a pracovali svědomitě bez absence“, protože „společnost a její zaměstnanci se od sebe neliší a mají stejný cíl“.

Bývaly doby, kdy se zaměstnanci ve svých bezprostředních obranných organizacích museli ve svém boji za obranu pracovních a životních podmínek potýkat se zrádným vedením; dnešní odbory se však již po desetiletí plně chopily své role manažerů pracovní síly, garantů sociálního smíru a zastánců mezitřídní spolupráce. ČKMOS je ve skutečnosti dědicem odborů režimu před listopadem 1989, režimu, který se sice tvářil jako „socialistický“, ale nijak se nelišil od kapitalistických režimů na Západě. Dnes v České republice neexistuje jediná odborová organizace, kterou by bylo možné být jen vzdáleně označit za bojovnou, za takovou, která by používala metody a prostředky boje třídního charakteru, tj. boje prosazujícího výhradně bezprostřední a ekonomické zájmy pracujících.

České dělnické hnutí, kterému chybí historická tradice, přímá zkušenost skutečného třídního boje, musí začít od nuly; a musí překonat určitý druh poraženectví, které má své kořeny i v dlouhé řadě porážek a neúspěšných protestů, jimiž dělníci prošli pod vedením kolaborantských odborů. **Stávka musí být zbraní dělnického boje**, nikoliv jen jeho posledním nástrojem, který má být použit, navíc podle shora vnucených pravidel!

Účinná a trvalá obrana proletářských zájmů, a to i na bezprostředním terénu, spočívá v uznání neslučitelnosti zájmů proletariátu, oné *třídy bez rezerv*, a zájmů kapitalistů a v mobilizaci proletářských sil pro výlučně proletářské cíle, což znamená bojovat prostředky a metodami třídního charakteru (časově neomezené stávky na podporu ekonomických a bezprostředních požadavků, vyjednávání za podmínek aktivního a nepřetržitého boje, pikety proti stávkokazům, solidární demonstrace pracujících z jiných podniků, divoké stávky bez předešlého ohlášení a bez určení doby ukončení atd.); prostředky a metodami, které mohou při přípravě boje, jeho vedení a ukončení uvádět v praxi pouze třídní, tj. nekolaborantské organismy. Obrana tohoto boje, ustavování třídního pólu a snaha alespoň částečně, pokud možno i v rámci dnešních odborů, tímto způsobem působit na pracující byla vždy našim postojem; s perspektivou sjednocení všech dělníků v jednotném obranném ekonomickém boji třídního charakteru – nikoliv fragmentace pracující třídy a separování nejbojovnějších dělníků od těch nerozhodných a stále pod vlivem mezitřídního kolaborantismu.

Silné třídní hnutí nebude moci vzniknout pouze na základě spontaneity pracujících, ale potřebuje a bude potřebovat neustálou a nepřetržitou práci skutečných revolučních komunistů, a to jak jakožto nositelů třídního vědomí organizovaných ve stranu, tak jako obránců budoucnosti třídního a revolučního hnutí. Bude také potřebovat neustálou a neústupnou práci nejbojovnějších a nejvíce k cílům své třídy vnímavých proletářů, kteří se budou muset ujmout úkolu vytvořit páteř nové nezávislé proletářské organizační sítě schopné sjednotit v boji proti šéfům, jejich státu a kapitálu nejvíce homogenním způsobem proletáře z různých odvětví, různých kategorií, různého věku a národností.

Proti důchodové „reformě“ a proti každému buržoaznímu útoku, za třídní orientaci v boji, která se rozchází s poráženeckou orientací organizací kolaborantismu!

Jednota v boji všech proletářů, ve veřejném i soukromém sektoru, zaměstnaných i nezaměstnaných, aktivních i důchodců, mužů i žen, mladých i starých, Čechů i „imigrantů“!

Drastické zkrácení pracovní doby a snížení věku odchodu do důchodu!

Všeobecné zvýšení mezd, podpor v nezaměstnanosti, důchodů a všech sociálních minim!

Proti veškeré diskriminaci, stejná mzda za stejnou práci!

Za revoluční boj proti kapitalismu, proti jeho válečným přípravám a imperialistické nadvládě, ve spojení s proletáři celého světa!

Mezinárodní komunistická strana
24. června 2023

il comunista – le prolétaire – el proletario – proletarian – programme communiste – el programa comunista – Communist Program

<https://www.pcint.org>